

Zdánlivé úspěchy
Ž 73
Mt 13,24–30.36–43

Mnohdy se může zdát, že svévolným a zlým lidem se vede lépe než těm zbožným a slušným. Jakoby jim všechno procházelo. Podvádějí, manipulují, lžou, kradou ... A přitom se těší dobrému zdraví. Na jejich výpisech z účtů jsou pěkná kulatá modrá čísla. Takový dojem měl i autor přečteného žalmu. A bylo to pro něho velkou hádankou, přímo hlavolamem. Viděl, že ti kdo se o Boha a jeho vůli příliš nestarají, jsou na tom lépe než on sám. Nepochopil snad něco správně? Je možné, že mu uniklo, jak život *skutečně* funguje? Kde asi udělal chybu, když má neustále problémy? Možná kdyby byl chytřejší, měl by méně problémů. Možná kdyby tu víru v Boha bral trochu víc sportovně, všechno by šlo líp. Zakolísal. Zapochoyboval o správnosti své snahy o poslušnost vůči Bohu. Přitom mnohé problémy měl jistě právě kvůli těm bezbožným. Protože musel žít v jejich blízkosti. Protože s nimi jako Bohu oddaný člověk nemohl ve všem spolupracovat. Protože musel jít proti proudu jejich myšlení a jejich hodnot. Oni mu zasazovali svým chováním rány, které bolely. Kořen toho všeho byl v jeho věrnosti Bohu a v jejich svévoli. Taková bývá zkušenost Božích lidí ve všech dobách a na všech místech. Možná prožíváte podobné věci. Jsou lidé, kteří žádné velké potíže nemají. Potíže však způsobují. Vše jim vychází. Autor žalmu to nemohl pochopit, i když se snažil. Jakoby ti zlí měli navrch a dobří prohrávali. Tak to vypadalo na Golgatě, když Ježíš visel na kříži (srov. Mt 27,32-44).

Když však žalmista vstoupil do Boží svatyně, pochopil. Pochopil, jaký konec čeká bezbožné lidi. Pochopil, že všechen jejich úspěch je jen na čas. Na konci je čeká Boží soud. Právě tak je pouze dočasné i trápení zbožných lidí. Nakonec budou Bohem poctěni (srov. J 12,26). Boží člověk však potřebuje být v Boží blízkosti, aby se nedal strhnout zdáním úspěšnosti bezbožných. V Boží blízkosti získává zdravý nadhled. Na celou situaci se může podívat z hlediska Boží moudrosti. V Boží blízkosti samozřejmě potřebujeme být i my. I my potřebujeme vstoupit do svatyně, abychom pochopili. Ve svatyni jsme zejména ve chvílích, kdy jsme pospolu s ostatními věřícími (srov. Mt 18,20; 1K 3,16n), kdy jde o víc než o pouhé zdvořilostní popovídání. Potřebujeme spolu mluvit i o svých pochybnostech a bojích. Navzájem se za sebe modlit. Společně hledat, co do naší situace říká Bible. K získání zdravého nadhledu přitom často stačí, když můžeme své myšlenky (i ty nemoudré) vyslovit nahlas v přítomnosti druhého věřícího. Ten druhý toho nemusí říct nijak mnoho. Jeho reakce nám ale může pomoci získat zdravý odstup od všech našich pošetilých nápadů. Vliv světského prostředí je silný. Máme-li si udržet zdravou víru, potřebujeme zůstat v kontaktu alespoň s několika podobně smýšlejícími, s učedníky Ježíše Krista. Takové kontakty lze udržovat i v současné situaci, kdy jsou

větší shromáždění omezována. Například po telefonu, osobním setkáváním ve dvou.

Žalmista je jako dobré semeno/pšenice z Ježíšova podobenství. Je na tom podobně jako „synové království“. Svévolníci/bezbožní (Ž 73,3.12) jsou jako plevel. Jsou na tom podobně jako „synové toho zlého“ (Mt 13,38). I z Ježíšova podobenství vyplývá, že Bůh nyní nechává svévolné a zlé lidi jaksi na pokoji. Na pokoji proto, že jejich životy jsou propleteny s životy Božích lidí, tak jako jsou kořeny plevele na poli propleteny s kořeny pšenice. Kdyby se ještě před žní vytrhal plevel, vytrhala by se spolu s ním i nedozrálá pšenice. Oním plevelem (Kraličtí překládají „koukol“) je zřejmě míněn Jílek mámivý, jinak zvaný Jílek matonoha (*Lolium temulentum*). Jako malá rostlinka je téměř k nerozeznání od pšenice. Teprve když spolu s pšenicí vzroste a nasadí klasy, je jasně vidět rozdíl. Tou dobou jsou už ale kořeny plevele a pšenice velmi propleteny. Je téměř nemožné jílek vytrhat tak, aby spolu s ním nebylo vytrženo i obilí. Nasetí plevele do cizího pole byl v tehdejší době zřejmě běžný zločin, a tak si to Ježíšovi posluchači jistě dovedli živě představit. Boží děti nyní žijí v těsné blízkosti lidí bezbožných. Mnozí z bezbožných navíc mohou dlouhou dobu budít dojem, že patří mezi zbožné. Charaktery však postupně nazrávají. Dříve či později se ukáže, kdo je kdo. A Bůh to tak nechává být. Na čas bezbožným dovoluje, aby jim jejich plány vycházely. Na čas dopouští, aby se pletli do života jeho vyvoleným. Zároveň jich však používá i k prospěchu svých dětí (srov. Ř 8,28). V těsné blízkosti krále Davida byl generál Jóab - muž všemi mastmi mazaný, intrikán a vrah. Když zhřešil David, Bůh ho napomenul skrze proroka. Jóabovi však jeho zločiny dlouho procházely, aniž by mu Bůh cokoliv řekl (viz 2S; srov. 1Kr 2,5n.28-34). I to je Boží soud, když Bůh někoho nechává být. Když Bůh někomu nedomlouvá, je to vážná situace. Takového člověka Bůh zřejmě nepřijímá za své dítě (Př 3,12; Žd 12,6).

Svévolníci mají mnohdy úspěch patrně i proto, že jejich životy jsou propleteny s životy zbožných. Zbožní zase mají mnohdy problémy proto, že žijí v blízkosti bezbožných svévolníků. Světští lidé prostě dělají učedníkům Pána Ježíše potíže. Ježíš řekl: „*Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.*“ (J 16,33 ČEP) Když je někdo v současnosti úspěšný (bohatý, zdravý atd.), nemusí to znamenat, že je blízko Bohu a že se Bohu líbí. Právě tak současný neúspěch nemusí znamenat, že člověk věří špatně. Jednou se vše ukáže. Bezbožní budou od spravedlivých odděleni a Bohem odsouzeni. Přijde den, kdy se jasně ukáže rozdíl mezi Božími lidmi a zbytkem světa. Potřebujeme se držet v blízkosti Boží, ve společenství Kristových učedníků. To je ta svatyně, kde můžeme zaslechnout Boží hlas. Tam se můžeme nechat ovlivňovat Boží moudrostí. „*Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého, neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi.*“ (Ž 37,7-9 ČEP)